

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. I. B., L., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-29 Cb 7/92 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 152/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. apríla 2005 doručená sťažnosť J. B., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-29 Cb 7/92 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 152/04.

Okrem vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ požadoval priznať mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk a úhradu trov konania.

Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že konanie pred krajským súdom skončilo rozsudkom zo 14. marca 2003 a konanie pred najvyšším súdom skončilo vyhlásením rozsudku 9. marca 2005. Konanie v spore sťažovateľa právoplatne skončilo doručením rozsudku najvyššieho súdu 15. apríla 2005.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Iným zásahom sú aj tvrdené zbytočné priet'ahy v postupe krajského súdu. Tie však skončili vynesení rozsudku 14. marca 2003, ktorý bol v napadnutej časti potvrdený najvyšším súdom ako odvolacím súdom, takže sa vec krajskému súdu po vynesení tohto rozsudku už nevrátila na ďalšie konanie. Preto je s'ťažnosť proti krajskému súdu podaná oneskorene a z toho dôvodu bola ústavným súdom odmietnutá (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd podľa svojej stabilnej a prevažujúcej judikatúry považuje s'ťažnosť v konaní, v ktorom sa namietajú zbytočné priet'ahy v postupe všeobecného súdu, za zjavne neopodstatnenú, ak s'ťažnosť bola ústavnému súdu doručená po právoplatnom skončení veci. Právoplatnosťou konečných rozhodnutí všeobecných súdov bola podľa názoru ústavného súdu odstránená právna neistota účastníka konania. Súčasne zaniklo aj konanie (postup) všeobecného súdu, v ktorom dochádzalo k zbytočným priet'ahom, ktoré by bolo spôsobilým predmetom skúmania v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Celé konanie v spore s'ťažovateľa právoplatne skončilo 15. apríla 2005 a s'ťažnosť bola ústavnému súdu doručená 26. apríla 2005. V s'ťažnosti nie je uvedené, prečo sa s'ťažovateľ, zastúpený advokátom, domnieva, že s'ťažnosť je podaná včas, resp. prečo je podaná až po právoplatnom skončení sporu. Preto je jeho s'ťažnosť proti najvyššiemu súdu zjavne neopodstatnená a musela byť odmietnutá už po jej predbežnom prerokovaní.

Vzhľadom na to, že s'ťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody s'ťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou s'ťažnosti, ktorou sa s'ťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.